
Markó Béla

MINDJOBBAN MEGFESZÜL

*Paolo Uccello: A San Romanói csata,
Micheletto da Cotignola ellentámadása,
1440 körül, táblakép, 180x316 cm,
Louvre, Párizs*

Saját magukból sűrű ketrecet
növesztenek, akár a fák, és észrevétlen
azt kutatják a lándzsák erdejében,
hogy egy-egy ág vajon hova vezet,

mert érzik már a duzzadó gyümölcsöt,
ahogy a kéz mindjobban megfeszül,
s előbb-utóbb minden belül kerül
a rácsokon, és nincsen mód kitörni,

hiába kellene, mert úgy ragyog ránk
s úgy ránt magával, mint a nehéz fullánk
a darazsat, és most már nem lehet

semmit sem szétválasztani, belőled
ágaznak szét a kusza fegyverek,
s élmény az is, ha éppen téged ölnek.

CSONTVÁRY: TENGERPARTI SÉTALOVAGLÁS

1909, olaj, vászon, 72x171,5 cm

A tengerből kizártak zaklatott
és értelmetlen sétája a parton,
amíg a víz hibátlanul ragyog,
s amíg halálom én is visszatartom,

mint valameddig még halasztható
szükségletet, de végül belefárad
s nyilván megáll a lovas és a ló,
szétsodródznak és egymásról leválnak,

s megnyugszik majd a kép, ha körbevesz
az éjjel, és minden fölösleges
mozgás lelassul, aztán összeroskad,

ropognak még a széttiport csigák,
de ismét értelmet nyer a világ,
ahogy nyomuk sincs már a lovasoknak.

RÉG NEM SZÁMOLOM

Hó van a kint felejtett abroszon,
ahogy a szél az éjjel ideverte,
ráfagy az arc a jéghideg lepelre,
penész ragyog az edényhalmokon,

kesztyű, kabát a tanítványokon,
mert minden kert a Getsemáne kertje,
s csak hull a fény a borzas verebekre:
hány Jézusom volt? Rég nem számolom.

Hányszor lesz még utolsó vacsorám?
Ki a tanítvány? S vajon ki a mester,
ki önmagára felszegezett testtel

jár-ke, majd meghal idejekorán?
Pucér pléhkrisztus reszket a keresztfán,
kétezer esztendő Pilátus-reklám.

Benkő Attila

RÉGI ÉS ÚJ ROMOK

Kezdetben a romok,
izgalmak,
változatosság,
a délelőtti és a délutáni romok,
később a vidám romok
meg az unalmas romok,
örökké a romok,
és fölöttük
a hazugság legnagyobb szobra,
a legnagyobb hazugság szobra,
a teleszart romok szobra,
Szabadság,
de a romok után is romok,
a tizenhatodik után
a tizenhetedik ostrom,
aztán az új még magasabb romok
a régi utcák végén,
és épülnek megint a holnapi romok
a tegnapi romokból.

MEDICINA

Egyre többet járok
hozzá
a patikába,
de sokszor csak a sötét
utcáról nézem, ahogy
ott sűrög-forog
szépen rásimuló
fehér köpenyben.
Mikor a pult fölé hajolt,
majdnem megcsókoltam.
Most mit mondjak neki?
hogy téli rózsák helyett
itt ez az új recept,

én így tanulgom
az orvosságok nevét?
Van köztük egy, amit
nem kérek tőle soha.
Ezért járok titokban
egy másik patikába is, ahol
leülhetek nyugodtan,
hogyha várni kell.

Beck Tamás

UTÓSZÓ

Lefekvés előtt azért feltámadt bennem a nyugtalanság,
és értelmezni próbáltam, mit jelent ez az egész,
ahogy a február végi tájban még néhány érintetlen
hófolt marad – utoljára megmutatta erejét

a szerelem. Ma elfelejtettél felhívni – három éve
első ízben fordul elő –, de nem szórtam rád átkokat,
nem töröltem gyöngéd sms-eid: megejtő közönnnyel
írtam egy verset Mariannhoz – ő a legújabb áldozat –,

az orvosmeteorológiát hallgattam, egy melegfront
közeledik, mondták be, s ez kiválthat konfúz álmokat;
ma éjjel tehát, mint megkarcolt diafilmeket, emlékek
sorát vetíti majd agyam rólad. Egyszer túlságosan

feldühödtél – talán Csáktornyán történt – egy vita hevében,
s akkor kételkedtem először abban, amiben hiszel,
de lehet, hogy máskor – tudomiséén – hiszen eldönthetetlen,
hol végződik a kezdet és a vég mikor kezdődik el.

MARIANNA

Ahogy folyam hal el a tengerben a torkolatnál,
oly észrevétlenül váltam én is személytelenné
e városban, hová talán csak előlem utaztál.
De képzelődöm; tudom, hogy itt laksz, valamilyen „-né”
a neved, és a „Pipacs” szót kell keresnem az utcátáblán.
Magam elé képzellek, így tán könnyebben meglesz a házszám.

Estig bolyongok kertvárosban, panelrengetegben,
s nem segíthet rajtam járókelő, rendőr, se térkép,
nem érzek sehol, és nem vet fel a képzelet sem,
haza kellene utaznom, nyomodat vesztve végképp –
ezt gondolom, hiszen nincs forgalom, a móló néptelen már,
pár fiú, lány a langyos vízben lubickol, és erről egy nyár

jut eszembe, mikor lázas voltam és prizniceltél,
mint később gyerekeid (sajnos nem tőlem születtek),
esdő tekintetemre válaszoltál, és hideg tél
vacogtatott meg hirtelen: „Mert bárhogyan ügyeskedsz,
született álmodozó, nem leszünk egymáséi, csak barátok!”
Egy eldugott utcán megállok végre: ablakodra látok.

AMIT ISTEN EGYBEKÖTÖTT

Artikuláció előtti tudattartalom, amely éjjeli
forgolódásnak álcázott tektonikus mozgásaival
lánchegységgé gyúri lepedőtök. És persze
távolodtok is egymástól, évente csupán néhány
centit, akár a kontinensek. Holott amit isten
egybekötött, azt egy földtörténeti korszak se
váltsza széjjel. Ahol a remény véget ér, ott
halomban állnak a mosatlan edények és nejed
aggódva várja elmaradt menstruációját; hisz
úgyszólván eldönthetetlen bizonyos kor fölött,
vajon a terméketlenség ideje jött-e el vagy
valami végre megfogant. Te állsz az ablaknál
a hajnalra várva. Lassan kirajzolódnak a
kontúrok: percről percre nyilvánvalóbb
számodra, hogy mindennek van határa.

Nyilas Atilla

CSALÁDMESÉK

Felvonás

Negyed négy. Most kéne indulnom.
Fél négy. Most még odaérnék.
Nemsokára négy. Négy múlt. Négy tíz.
Öt-tíz percet még vele lehetnék.

És elmúlik, és fél öt is, négy negyven,
le-föl járva a tanári szobában –
talán ha taxival, és a nővér,
még a félhatos etetés előtt, de nem.

Valaki megnézne valamit a neten.
Mint bármely új szerelemé,
sorsunk megpecsételtetett.

Eddig mindennap láthattam,
és a családból egyedül én –
*Hogyan gyűlhetett össze ennyi
igazolatlan órája egy kollégistának?! –,*

mostantól viszont ez a ma,
mintha osztódással, szaporodik majd,
míg egyszer csak, miként születése előtt,

ilyen lesz az összes további már,
és szerencsésebb lenne, ha nekem
nem kéne megélnem azt.

Szilva

Nevet keresünk Szilvának.
Egyből kettőt –
másodjára fiút szeretnénk,
de leánynak szintúgy örülnénk.

A lehetőség ezúttal tiéd,
ám nagyvonalúan átengeded;
a vétőjog kölcsönös.

Élő családtagok, volt szerelmek,
ellenlábások nevei kiesnek –
általában ha olyasvalakire emlékeztet,
akire nem akarjuk.

A női nevekkel viszonylag könnyű.
Huszonnyolcból kizárva nyolcat,
a maradékból ötöt kiemelve
végül kettő közül választom azt,
amelyik rokonabb a lányoméval,
van benne bilabiális zöngés,
s a szabadkőműves irodalomban
fontosabb elődömnél szerepel –
és bízom, hogy Szilva majd élni akar.

A férfinév már nagyobb falat.
Nagyapámé, apámé nekem sem,
keresztapámé neked nem felel meg.
Adnám titkos harmadik nevem,
ha nem idegenkednéd azt is becézni.
Elhull az élboly, eliramlik a derékhad.
Akkor te gyarapítod az uniót –
a tetszési metszet üres marad.
Még tüzetesebben átnézve a könyvet
kiállítok egy utolsó tizedet,
s ott bújik az oszlopban a név,
az igazi, a tökéletes, mondom: a név,
amelyre fölcsillan a szemed.

Nem tudod, és nekem is most esik le,
hogy hivatalosan ugyan nem,
de a családban így hívták nagyapám,
lapot is címeztek így neki,
éppen őt, kinek keresztnevét
talán legelőbb vetettük el,
kinek feleségéről lányomat neveztük,
kinek a fia fogadott örökbe –
a vezetéknev szintén tőlük való.

Messzire mentünk a nevekkel,
és a legközelebbre érkeztünk:

Mama zöngéihez.